

komsskatten, fordi der vil affordres dem mere i Krigsskat end den foreslaaede Indkomsskat vil beløbe; men affeet derfra, og naar jeg blot tager Hensyn til Indkomsskatloven, troer jeg ikke, at der vil kunne i de første Aar gøres Regning paa mere end $\frac{1}{2}$ à 1 Million Rbd. Jeg skal ikke i saa Henseende beraabe mig paa, at man efter den Indkomsskat, som blev normeret 1810, kun fik i det Aar, da den gav meest, henved 200,000 Rbd. efter den nuværende Myntfod; men derimod troer jeg, at man maaskee vil finde Beviis for, at min Taxation ikke er for lav, i den storbritanniske Indkomsskat; den har nemlig i det Finantsaar, som sluttede med den 5te April 1850, givet 5, 486,250 Livr. Sterl.; naar man derefter beregner hvad en Indkomsskat af 2 pCt. efter vor Folkemængde vilde give, vilde det blive omtrent 2,250,000 Rbd.; hvorved jeg dog maa bemærke, at Irlands Befolkning der ikke er medtaget i Beregningen. Jeg troer, at, naar man ved at overføre de engelske Forhold paa vore, faaer en Indtægt af 2 Millioner, at det ikke er for lavt regnet; naar jeg stiller Calculen herefter til $\frac{1}{2}$ à 1 Million, idet man maa tage Hensyn til den mindre Rigdom, som findes her i Landet, og fremdeles til, at et af den engelske Indkomsskats væsentligste Hjælpe-midler er den engelske Statsgjæld, som for Størstedelen er i Folks Hænder, som ere bosatte i England, medens derimod vor Statsgjæld for en stor Deel er udenlandsk og dens Besiddere ere paa fremmede Steder, og derfor ikke rammes af Indkomsskatten. Dertil kommer ogsaa, at Opkrævningsmaadens Fuldstændighed har meget væsentlig Indflydelse paa selve Skattebeløbet; og vi maae vist ikke være saa sangviniske at troe, at vi her i det første eller andet Aar vilde faae en saadan Skatteopkrævning, at der ikke skulde være et temmelig stort Antal af Skattepligtige, som ville kunne unddrage sig Skatteydelsen.

Hvad Detailen af Loven angaaer, vil det høitærede Things Medlemmer bemærke, at der til selve Loven er vedføjet en Anviisning eller Instruction, som sigter til at give Regler for dens Udførelse. Denne Anviisning har Regjeringen troet ikke at egne sig til at antages ved Lov, men man har vedhæftet den til

Loven, først som en Oplysning om denne og for det Andet, fordi der, hvis det fra Rigsdagens Side findes hensigtsmæssigt, at den ogsaa gøres til Lov, fra Regjeringens Side intet væsentligt kan være derimod. Iøvrigt vil det samme, som der vil kunne naaes ved at discutere selve Anviisningen, kunne naaes paa anden Maade, idet nemlig de Grundsætninger deri, som man maatte finde burde rettes, ville kunne finde deres Ændring ved Forslag til selve Loven, som vilde gjøre det umuligt at lade de Bestemmelser i Anviisningen, hvormed man maatte være utilfreds, blive staaende. Iøvrigt maa jeg bemærke, at den hele Lov saavelsom Anviisningen betragtes af Regjeringen ikke for at være andet end midlertidig, og jeg troer, at den Erfaring, som Man har i andre Lande, saavelsom selve Sagens egen Natur tilfiger, at en Indkomsskat, som forsøges indført, neppe lader sig stadigen gennemføre, og at Man altsaa om soie Tid vil være nødsaget til at komme frem for Rigsdagen med enkelte Forslag til saadanne Bestemmelser, som Erfaringen maatte vise fornødne. Jeg tillader mig fremdeles at henvise til Udkastets § 31, hvor det er udtalt, paa hvilken Maade det særlige Forslag om Krigsskat er sat i Forbindelse med nærværende Lov; ligeledes til Udkastets § 32, hvor der er søgt at erhverve Bemyndigelse for Regjeringen til at gjøre saadanne Forandringer i Henseende til Tidsbestemmelserne, som Forholdene i sin Tid maatte gjøre nødvendige. Jeg tillader mig at forudsikke disse Bemærkninger, fordi det er iølselsdende, at det vil være umuligt at bringe Loven, som den foreligger, til Anvendelse i 1851, da dette Lovforslag, om det maatte blive til Lov, ikke kan ventes saa tidligt at kunne komme til Anvendelse, at den fuldkommen kunde gennemføres.

Hvad de enkelte Paragrapher angaaer, saa finder jeg først med Hensyn til § 4 Anledning til at dvæle ved Bestemmelsen under Lit. d, hvor det hedder, at alle, hvis skattepligtige Indtægt ikke opløber til 200 Rbd., ere fritagne for at erlægge Indkomsskat, fremdeles at Enhver, som har 200 Rbd. og derover indtil 600 Rbd., og som altsaa skal svare Skat af denne sin Indtægt, dog tør fra-